

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej wskutek dokonania błędnej i niedopuszczalnej wykładni wyroku Heidelberger Bauchemie⁽³⁾, poprzez wprowadzenie wymogu spełnienia przez znaki towarowe tworzone przez kompozycje kolorystyczne trzech kumulatywnych warunków, odnoszących się mianowicie do i) specyficznego odcienia danego koloru, ii) proporcji, w jakich dane kolory pozostają względem siebie i iii) przestrzennego rozmieszczenia kolorów. Sformułowanie powyższych warunków nie było konieczne do celów tego wyroku oraz niesie za sobą nieproporcjonalnie szkodliwe skutki wyłącznie w odniesieniu do kategorii lub klas znaków towarowych lub oznaczeń tworzonych przez kombinacje kolorystyczne lub same oznaczenia kolorowe jako takie. Dodatkowo, trzeci i nowy kumulatywny warunek został uzasadniony jakoby „ograniczoną samoistną zdolnością kolorów do przenoszenia jakiegokolwiek precyzyjnego znaczenia”. Jednakże warunek ten był do tej pory badany w ramach analizy odróżniającego charakteru znaku jako przesłanki jego rejestracji, nie zaś w ramach wymogu jego graficznego przedstawienia, co oznacza, że warunek ten od razu skutkuje nieważnością rejestracji bez możliwości wykazania charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania lub naprawienia tego braku w inny sposób. Zaskarżony wyrok narusza również art. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej poprzez wprowadzenie wymogu przedłożenia „wyraźnego” opisu danego rodzaju znaków towarowych oraz poprzez bezprawne zredukowanie rzeczywistej definicji takich znaków do tych, które mają jeden (innymi słowy graficzny) układ przestrzenny odpowiadający zakładanemu rzeczywistemu używaniu tego znaku w przyszłości.

W ramach zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań poprzez niezbadanie i niewzięcie pod uwagę w wyroku, że zgłoszenia pierwszego ze spornych znaków towarowych dokonano jeszcze przed wydaniem wyroku Heidelberger Bauchemie, wskutek czego Sąd nie uwzględnił możliwości potencjalnego zastosowania zasad określonych w wyrokach Lambretta⁽⁴⁾ i Cactus⁽⁵⁾. Zasada ta została również naruszona wskutek nieprzeprowadzenia całościowej oceny dopuszczalnych i rzetelnych źródeł, stosownych zasad i przepisów, orzecznictwa sądów Unii oraz wskazówek EUIPO w celu ustalenia, czy wszystkie istotne okoliczności niniejszej sprawy mogą łącznie prowadzić do wniosku, że EUIPO dał wnoszącemu odwołanie konkretne, bezwarunkowe i spójne zapewnienia, na których wnoszący odwołanie oparł się, stosując się do nich, co spowodowało powstanie po jego stronie prawnie uzasadnionych oczekiwań.

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie zasady proporcjonalności poprzez niewzięcie pod uwagę nieproporcjonalności unieważnienia obu spornych znaków towarowych w wyjątkowych okoliczności niniejszej sprawy. W szczególności Sąd nie wziął pod uwagę, że cele precyzyjności i jasności oraz pewności prawa można było skutecznie osiągnąć poprzez wezwanie wnoszącego odwołanie do uściślenia opisu obu znaków towarowych, tak aby można je było pozostawić w rejestrze zamiast unieważniać obie rejestracje.

W ramach zarzutu piątego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie norm procesowych wskutek błędnego zastosowania art. 134 § 1 regulaminu postępowania polegającego na obciążeniu wnoszącego odwołanie kosztami postępowania. Wyjątkowe okoliczności niniejszej sprawy oraz zasada sprawiedliwości wymagają, zgodnie z art. 135 § 1 regulaminu postępowania, aby to nie wnoszący odwołanie pokrywał koszty postępowania, lecz EUIPO.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 6 maja 2003 r., Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 24 czerwca 2004 r., Heidelberger Bauchemie, C-49/02, EU:C:2004:384.

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Brandconcern BV/ EUIPO i Scooters India (Lambretta), C-577/14 P, EU:C:2017:122.

⁽⁵⁾ Wyrok z dnia 11 października 2017 r., EUIPO/Cactus SA (Cactus), C-501/15 P, EU:C:2017:750.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-207/18)

(2018/C 200/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, G. von Rintelen i J. Samnadda, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując do dnia 10 kwietnia 2016 r. wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym⁽¹⁾ lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43 wspomnianej dyrektywy.
- nałożenie na Królestwo Hiszpanii zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej o dziennej stawce w wysokości 123 928,64 EUR, naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązкови przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 2014/26/UE lub w każdym razie powiadomienia o nich Komisji;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy art. 43 ust. 1 dyrektywy 2014/26/UE państwa członkowskie były zobowiązane do przyjęcia i ogłoszenia do dnia 10 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania wspomnianej dyrektywy oraz do niezwłocznego powiadomienia o tym Komisji.

Jako że Królestwo Hiszpanii nie dokonało pełnej transpozycji dyrektywy 2014/26/UE ani nie powiadomiło Komisji o środkach transpozycji, Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę do Trybunału Sprawiedliwości.

Komisja proponuje nałożenie na Królestwo Hiszpanii okresowej kary pieniężnej o dziennej stawce w wysokości 123 928,64 EUR od dnia ogłoszenia wyroku, obliczonej z uwzględnieniem wagi, czasu trwania naruszenia oraz skutku odstraszającego na podstawie zdolności płatniczej wspomnianego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 84, s. 72.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 23 marca 2018 r. – Jana Petruchová / FIBO Group Holdings Limited

(Sprawa C-208/18)

(2018/C 200/29)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Jana Petruchová

Strona pozwana: FIBO Group Holdings Limited